

[Statsministeren.]

statsministeriet og ministeriet for Grønland under forhandlingerne, deler det ærede medlems glæde over, at det lykkedes at opnå enighed om en aftale. Denne aftale er som så mange lignende aftaler et kompromis mellem forskellige opfattelser, og man kan derfor næppe forvente, at den skal indfri alle ønsker hos begge parter. Men der blev opnået et resultat, som giver færingerne mulighed for at drive fiskeri af et betragteligt omfang ved Grønland i de kommende år, og et resultat, som også regeringen håber der kan bygges videre på under de forhandlinger, som skal finde sted i 1964.

Jeg må måske have lov til at sige, at på baggrund af det ærede medlems tilfredshed med selve aftalen synes det ærede medlems udtalelser om grønlandske forhold mig at være noget skarpe og urimelige. Det ærede medlem taler om kolonistyre og monopolvælde. Jeg forstår ikke rigtig det ærede medlem på dette punkt. Regeringen har jo netop fulgt den eneste demokratiske fremgangsmåde, nemlig at henvise parterne til at tale sig til rette om spørgsmålet. To folkevalgte organer — det ene direkte på stedet, det grønlandske landsråd, det andet de politiske repræsentanter — har drøftet spørgsmålet og fundet en løsning. Har dette noget med kolonistyre at gøre? Jeg kan ikke se, man med nogen rimelighed kan sige, at dette har med kolonistyre at gøre. Hvis vi simpelt hen havde truffet en regeringsbeslutning herved og derefter havde meddelt den som en afgørelse til Grønland, synes jeg, det ærede medlem kunne have sagt det, men vi har netop henvist til, at der mellem Grønland og Færøerne førtes direkte forhandlinger om sagen.

Det ærede medlem hr. Johan Poulsen fremsatte nogle betragtninger over, hvem der havde opnået særrettigheder, og hvem der havde gjort indrømmelser, og spurgte om regeringens syn på færingernes rettigheder ved Grønland. Jeg vil nøjes med at konstatere, at det ærede medlem er enig med mig i, at der kom et tilfredsstillende resultat ud af forhandlingerne.

Hvor hurtigt udviklingen vil gå i Grønland, og hvorledes den vil forløbe, kan hverken det ærede medlem eller jeg have nogen sikker mening om. Det er regeringens håb — og jeg tror, den deles af mange — at

udbygningen af det grønlandske erhvervsliv hurtigt må blive ført så langt frem, at de særlige beskyttelsesforanstaltninger, som også det ærede medlem erkender er nødvendige i dag, vil kunne ophæves. Når dette punkt er nået, vil det også være i grønlændernes interesse, at alle danske statsborgere uden indskrænkninger vil kunne mødes i et frugtbart samarbejde om udnyttelsen af Grønlands naturrigdomme. Men jeg vil tro, at det ærede medlem vil have fuld forståelse af nødvendigheden af at respektere det grønlandske folk og dets ret til selv at bestemme over eller at være medbestemmende med hensyn til egne anliggender.

Til det ærede medlems bemærkning om, at man i Grønland har bedre søkort, end færingerne er i besiddelse af, skal jeg sige, at man i Grønland ikke har andre kort, end enhver kan købe hos søkortarkivet. Men jeg har bedt om nærmere oplysninger og fået en række tekniske, for det ærede medlem utvivlsomt teknisk interessante oplysninger angående kortproblemet, og dem skal jeg gerne give det ærede medlem, da jeg tror, det vil være mere værdifuldt, end at jeg skulle komme ind på dem her ved denne lejlighed.

Vedrørende det ærede medlems betragtninger over forholdene med hensyn til fangst og fiskeri ved Østgrønland skal jeg nøjes med at minde om, at der nu engang findes internationale aftaler, som regulerer disse forhold, og som vi må respektere.

Den af det ærede medlem — som han sagde — med så stor spænding imødesete afgørelse om, hvilke områder omkring Angmagssalik der er forbeholdt den bosiddende befolkning til fiskeri og fangst, er allerede truffet. Den er offentliggjort af ministeren for Grønland den 14. oktober i en herfra udfærdiget bekendtgørelse.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen spurgte om mulighederne for at lade valutakurserne svinge. Jeg må måske her pege på, at vore internationale forpligtelser med hensyn til valutakursens fastsættelse i første række beror på overenskomsten om den internationale valutafond. Den bestemmer i sin artikel IV, at maksimums- og minimumskurserne for valutaforretninger, der finder sted i medlemmernes egne valutaer og inden for disses egne landområder, ved kontante valutaforretninger højst må afvige